

"...

"T.C. Anayasası'nın "II. Cumhuriyetin nitelikleri" başlıklı 2. maddesinde; Türkiye Cumhuriyetinin, toplumun huzuru, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk Devleti olduğuna; "VI. Vergi ödevi" başlıklı 73. maddesinde de, herkesin, kamu giderlerini karşılamak üzere, malî gücüne göre, vergi ödemekle yükümlü olduğu; vergi yükünün adaletli ve dengeli dağılımının, maliye politikasının sosyal amacı olduğu; vergi, resim, harç ve benzeri malî yükümlülüklerin (ancak) kanunla konulup, değiştirilip veya kaldırılacağı; vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülüklerin muaflık, istisnalar ve indirimleriyle oranlarına ilişkin hükümlerinde kanunun belirttiği yukarı ve aşağı sınırlar içinde değişiklik yapmak yetkisinin Cumhurbaşkanına verilebileceği, hüküm altına alınmıştır.

Anayasa'nın 2. maddesinde yer alan hukuk devletinin temel ilkelerinden biri "belirlilik"tir. Bu ilkeye göre, kanun düzenlemelerinin hem kişiler hem de idare yönünden herhangi bir tereddüde ve şüpheyeye yer vermeyecek şekilde açık, net, anlaşılır ve uygulanabilir olması ayrıca kamu otoritelerinin keyfi uygulamalarına karşı koruyucu tedbirler içermesi de gereklidir. Belirlilik ilkesi, hukuki güvenlikle bağlantılı olup birey hangi somut eylem ve olguya hangi hukuki müeyyidenin veya neticenin bağlandığını, bunların hangi idareye hangi müdahale yetkisini doğurduğunu bilmelidir. Birey ancak bu durumda kendisine düşen yükümlülükleri öngörebilir ve davranışlarını belirler. Hukuk güvenliği, normların öngörülebilir olmasını, bireylerin tüm eylem ve işlemlerinde devlete güven duyabilmesini, devletin de yasal düzenlemelerde bu güven duygusunu zedeleyici yöntemlerden kaçınmasını gerekli kılar. Anayasa Mahkemesinin E:2010/93, K:2012/20 sayılı kararında da belirtildiği üzere, Vergi Hukukunda hukuki güvenlik ilkesi sayesinde, vergi yükümlülerinin hak ve özgürlük alanlarına devletin vergilendirme aracılığıyla yaptığı müdahaleleri önceden öngörmeleri, tutum ve davranışlarını buna göre ayarlamaları sağlanır. Yine aynı kararda; Hukuk devletinde kanunların kamu yararı gözetilerek çıkarılmasının zorunlu olduğu; Kanun koyucunun, Anayasa'ya ve hukukun genel ilkelerine aykırı olmamak kaydıyla düzenleme yapma yetkisine sahip olup, düzenlemenin kamu yararına, başka bir anlatımla ülke koşullarına uygun olup olmadığının belirlenerek takdir edilmesi kanun koyucuya ait olduğu; Anayasa'ya uygunluk denetiminde, kanun koyucunun kamu yararı anlayışının isabetli olup olmadığının değil, incelenen kuralın kamu yararı dışında belli bireylerin ya da grupların çıkarları gözetilerek yasalaştırılmış olup olmadığının incelenebileceği; dolayısıyla, farklı uygulamalara neden olabilecek kural(lar)ın, mükellefler açısından açık, belirli ve öngörülebilir olduğundan söz edilemeyeceği ifade edilmiştir.

Anayasa'nın 73. maddesinde ifadesi ve alt unsurları yer alan "vergilerin kanunîliği ilkesi", vergilendirmeye ilişkin esaslı unsurlara yer veren yasal düzenlemelerin objektif, soyut ve herkesçe anlaşılabilir açıklıkta olmasını öngörmektedir. Ancak bu şekilde kişilere, vergi yargısı dahil uygulayıcıların keyfi ve takdire dayalı eylem ve işlemlerine karşı koruma sağlanabilir. Kaldı ki verginin mali, hukukî, iktisadî, idarî, siyasî yönleri ve işlevleri bulunduğu nazara alındığında, bu yön ve işlevler bakımından belirliliğe ve verimliliğe sebebiyet vermesi, hukukî yönden sağlam temellere oturtulması ile mümkündür. Hukukî belirsizlik, diğer işlevleri de olumsuz yönde etkileyecektir (Prof. Drç Yusuf KARAKOÇ, age).

Bu durumda; 4760 sayılı Özel Tüketim Vergisi Kanunu'nun 4. maddesine 5766 sayılı Kanun'la eklenen (3) numaralı fıkra hükmünün vergilendirmenin esaslı unsurlarının

uygulanmasında ciddi yorum farklılıklarına neden olacak lafız içerdiği sonucuna varmakla, Anayasa'nın 2. maddesinde ifadesini bulan “hukuk devleti” ilkesine ve 73. maddesinde ifadesini bulan "verginin kanuniliği" ilkesine aykırı görüldüğünden, söz konusu düzenlemenin iptali istemiyle itiraz yoluyla Anayasa Mahkemesine başvurulması zorunlu görülmüştür.

Açıklanan nedenlerle; Anayasa'nın 152. maddesinin 1. fıkrası ile 6216 sayılı Kanun'un 40. maddesinin 1. fıkrası uyarınca, bir davaya bakmakta olan mahkemenin, davada uygulanacak bir kanun veya kanun hükmüne kararnamenin hükümlerini anayasaya aykırı görmesi durumunda dava dilekçesi, davayı açan belgeler ile dosyanın ilgili bölümlerinin onaylı örnekleri ve kendisini bu kanıya götüren gerekçeli kararını ekleyerek Anayasa Mahkemesine başvurabileceği öngörüldüğünden; 4760 sayılı Özel Tüketim Vergisi Kanunu'nun 4. maddesine 5766 sayılı Kanun'la eklenen (3) numaralı fıkranın Anayasa'nın 2. maddesine ve 73. maddesine aykırı olduğu görüldüğünden, anılan fıkranın iptali istemiyle itiraz yoluyla Anayasa Mahkemesi'ne başvurulmasına, dava dosyasının onaylı bir örneğinin Anayasa Mahkemesi'ne gönderilmesine, 17/06/2025 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.”